

MOLNÁR FERI LETT A KÖVETKEZŐ

Sorainkban széles rendet vág mostanában élesre fent kaszájával a halál. Soha nem voltak aktuálisabbak a Szózat sorai:

„Elhulltanak legjobbaink a hosszú harc alatt”.

Temetetlen halottainkat a veszteség okozta fájdalomunkban még jóformán számba sem tudjuk venni és máris itt van nyomukban a következő. Most éppen Molnár Feri. Hogy miért pont Ő, ki tudja. Lehet, hogy nem akart nagyon lemaradni jó barátjától, Tánczos Imrétől, egykori kőbányai osztálytársától. Mindketten 1935-ös születésűek voltak, illetlenül korán mentek el, nem várták meg a hozzám hasonlóan korban előttük lévőket.

Feri nem csak kollégám, hanem focistatársam is volt. Puskás Öcsihez hasonlítgattuk, mert neki is kiváló ballába volt. Fejjátéka pedig élményszámba ment, páratlan ritmusérzékkel rendelkezett, fejelésben mindig megelőzte az ellenfelét. Későbbi feleségét is ennek a tulajdonságnak köszönhette. Egy táncversenyen ismerkedtek meg, ahol egy lassú tangónál összevillant a tekintetük. Meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt, mint a mesében.

Ferihez sok más mellett egy nagyon szép emlékem fűződik. Betegsége miatt nyugdíjas szövetségünk egyik közgyűlésén helyette vadonatúj egyenruhában egy fiatal pénzügyőr vette át az akkoriban alapított Nyugdíjasokért elnevezésű plakettet. Feri Gábor nevű unokája volt a jóképű fiatalember. Hatalmas tapsot kapott. Lélekemelő pillanat részesei voltunk, mintha egy angyal suhant volna át a termen. Múlt és jelen találkozása. Az unoka, a reménytelen jelen stafétabotként átveszi az ágyban fekvő beteg, a dicső múlt jól megérdemelt kitüntetését.

A Gábor nevű unoka azóta nyilván a ranglétra tetején nyújtózkodik. A nagyapa már több kitüntetést nem kap, pedig most érdemelné meg igazán, egy küzdelmes, örömmel és szenvedésekkel teli hosszú élet befejezésekor.

Kis István